

100 éves a Világmisszió ünnepe

A Pápai Missziós Művek minden évben megünnepeli a Világmisszió ünnepét és ennek szellemében buzdítja az embereket. Az idei világmissziós ünnep mottójaként Leó pápa a következőt választotta: „**Egyek Krisztusban, egyesülve a misszióban**”, ez fogja vezérelni a missziós egyházat egész éven át.

Idén már száz éve, hogy a Pápai Missziós Művek az egyetemes egyházzal együtt elkezdte ünnepelni a missziós vasárnapot. Ezzel népszerűsítette a világmisszió ügyét és ünnepét világszerte. Napjainkban minden évben október utolsó előtti vasárnapján tartjuk ezt az ünnepet. Az ünnep bevezetése nagyon egyszerű kezdeményezésből indult. Egy világi asszony, Pauline-Marie Jaricot, aki érezte, hogy az egyház misszióját támogatni kell és elő kell mozdítani, megálmodta, miképpen tudna hozzájárulni az egyház missziójához. Érdekes az ő élettörténetét megismerni. Pauline-Marie Jaricot (1799-1862) előkelő családban született a franciaországi Lyon városában. Nagyon okos és jámbor kislánként nevelkedett. Ifjú korában az általános fiatalok életét élte, szeretett a barátaival együtt lenni, utazni, felfedezni sok mindent. Gond és teher nélkül élt a családban. De élete hamarosan nagyon megváltozott, miután hirtelen elveszítette bátyját és ő maga balesetet szenvedett, ami hosszú betegséghez vezetett, ezért is számos alkalommal depresszióba esett, kilátástalan lett az élete. Érezte, hogy messzire eltávolodott az Istentől.

Lelkivezetője és gyóntatóatyja segítségével Pauline döntést hozott életében, hogy visszatér az Istenhez, abbahagyja a világias életformát, és teljesen odaadja életét Isten és a szeretet szolgálatára. Elindította a külföldi francia missziók anyagi támogatását, és rendszeres imával az élő rózsafüzér imádkozást is elterjesztette. A franciaországi kezdetek után világszerte ismertté vált a kezdeményezése.

A mozgalmat hivatalosan 1822. május 3-án alapította meg, és XI Pius pápa 1922. május 3-án, száz év múlva „pápai” státusszal ruházta fel. Ma ezt a mozgalmat **Hitterjesztés Műve** vagy **Propaganda Fide** néven ismerjük. Ma a mindenkori pápának első és legfontosabb szervezete, amely a hit terjesztését anyagilag és imával támogatja világszerte, hogy főképpen Ázsiában, Afrikában, Dél-Amerikában új egyházközösségeket tudjanak létrehozni, hitoktatókat kiképezni, és az evangéliumot elvinni azoknak, akik még nem ismerik Jézust. A világmissziós ünnep, vagyis október utolsó előtti vasárnapi gyűjtését minden egyházközség erre a célra szánja. Senki sem gondolta volna, hogy Pauline-Marie Jaricot kezdeményezése ekkora sikerrel jár.

Az elmúlt száz év alatt a Pápai Missziós Művekkel együtt az egyház az evangéliumot milliókhoz juttatta el, és ismertették el Krisztust, mint Megváltót. Több száz új egyházközség jött létre; nem is számolva, hány templomot és kápolnát építettek fel, hogy az emberek együtt tudjanak imádkozni és közösséget tudjanak alkotni. Erre az egyház anyagilag nem lett volna képes egyedül a támogatók és segítő emberek nélkül. Azért a mi korunkban is szükség van ilyen jólelkű támogatókra és segítőkre.

Minden olvasónak áldott Húsvétot kívánok! A feltámadt Jézus töltsen el szíveteket, életeteket békeességgel és örömmel.

Remis atya

Örömet szerezni a gyerekeknek

Nemrégem jártam Indiában és meglátogattam Odisha tagállamban a Szent József Szolgálói nővérek által fenntartott általános iskolát és a kapcsolódó kollégiumot. A gyerekek első osztálytól kezdve tizedik osztályig tanulnak és élnek a nővérekkel együtt. A nővérek éjjel és nappal együtt vannak a gyerekekkel, támogatják őket a tanulásban és a mindennapi életben is.

Megváltó Krisztus

szobor az Andokban, a chilei-argentin határon, 3854 m magasban

A nővérek főképpen a szegény sorsú családokból származó gyerekeket helyezik előtérbe, és nekik biztosítanak helyet a kollégiumban. A rossz tanulók gyerekekre plusz időt szánnak és segítenek nekik a tanulásban, hogy jobb jegyet kaphassanak.

A szegény, reménytelen gyerekek is szárnyakat kapnak a nővérek gondozása alatt. Ők is álmodhatnak jobb életkörülményekről. A gyerekek az általános iskola befejezése után jobb gimnáziumba kerülhetnek és jó pályát választhatnak a jobb jövő érdekében.

Dicséretre méltó, amit a nővérek tesznek ezekkel a gyerekekkel. Szavakkal nem lehet kifejezni a munkát, amit nagy elkötelezettséggel végeznek. Ez valóban azt jelenti: reményt önteni a reményvesztettekbe.

Remis atya

Animátorok találkozása

Az animátorok éves találkozója - szokásos módon – idén is a verbita Szent Arnold lelkigyakorlatos házában zajlott. A találkozó két teljes napig tartott és tizennégy animátor vett részt rajta. Ezek az animátorok különböző egyházi iskolákban és plébániákon vezetik a Szent Gyermekség közösségeket Magyarországon.

A találkozón szokás szerint az éves programokat terveztük meg és gondolkodtunk, hogy hogyan tudnánk a Szent Gyermekség Művét bővíteni. Több közösség létrehozását is tervezzük a közeljövőben.

A nyári tábort idén Sárospatakon rendezzük meg július 15-19-ig. Várjuk szeretettel a Szent Gyermekség közösségek tagjait!

Szeptember 26-án lesz a missziós gyerekek éves találkozója Budatétényben. A programot később állítjuk össze.

Éves projekt támogatása

Ebben az évben is a tavalyi projekt van érvényben.

- Elsősorban egy rászoruló magyar családot fogunk segíteni, ahol az édesapa elhunyt és az édesanya egyedül maradt 3 gyermekével.
- Másodsorban egy dél-szudáni iskolában tanuló szegény gyermekeket fogunk támogatni.

PMM iroda

Az animátor-találkozón lelki programokon is részt vettünk. Szentmisét és csendes szentségimádást is tartottunk. Jó volt együtt időt tölteni az imában és elmélkedésben. Külön imádkoztunk a Szent Gyermekség közösségért, imádkoztunk a beteg gyermekekért és az árva gyermekekért.

Abban reménykedünk, hogy idén pár új közösséget tudunk létrehozni. Igyekezünk elérni, hogy a Szent Gyermek közösségek erősödjenek Magyarországon.

PMM iroda

„A gyilkosok köztünk vannak”

Flaviano „Flavie” Villanueva atya

Egykor ő is kábítószerfüggő volt. Aztán újrakezdése misszióvá vált: a verbita atya évek óta áll olyan családok mellett, akik a kábítószer elleni harcban veszítették el hozzátartozóikat a Fülöp-szigeteken. Flavie atya működése hozzájárult ahhoz, hogy az ex-elnöknek, Duterte-nek a Nemzetközi Büntetőbíróság előtt kell felelnie. Beszélgetés a bátorságról, de a félelemről is, és arról, hogyan gyógyulhat meg egy egész nemzet.

Duterte letartóztatásának híre tavasszal futótűzként terjedt el a médiában. Ön már korábban tudott róla?

Inkább úgy mondom: a legkülönbözőbb emberek hosszabb időn át ezen dolgoztak. Végül az volt az érzésem, hogy valóban elkezdődik valami.

Ön mindig is közel volt a tanúkhöz.

Én az áldozatokat és a tanúkat kísértem, az önbecsüléshez, gyógyulás és remény felé vezető útjukon is. Aki kész volt, hajlandó volt a megélt dolgokról beszélni, annak segítettünk biztos lehetőséget találni. Másoknak el kellett hagyni a hazájukat.

Nincs hiány a Duterte elleni bizonyítékokban. Csak a youtube-on fent van számos video, amelyek törvényen kívüli gyilkosságokat és azok következményeit mutatják be.

Megmutatni, mi történt Duterte elnöksége alatt, volt a kisebb probléma. Alapjában véve nem teljesen érthető, hogy davao-i polgármesterként mi mindent követett el. Egy átfogó képre volt szükségünk róla mint bíróról és hóhérról.

Amikor letartóztatták Duterte-t, éppen ismét polgármesternek jelöltette magát.

Igen, és tovább folytatta jelöltségét, holott már börtönben ült. Végül megkapta a szavazatok többségét, de ez nem volt meglepetés. Tudnia kell, hogy a Fülöp-szigeteken a politikának sajnos egy különleges módját művelik. Inkább egy cirkuszhoz hasonlít. Néhány politikus számára ez sikk, másoknak egy piszkos üzlet. De nem a társadalom szolgálata.

Miért választanak a Fülöp-szigetiek olyan embert, mint ő?

Igen, ez bolondságnak tűnik. Gyakran a szegénységet teszik ezért felelőssé. De Duterte a választóinál sajnos elért közben egy kultusz-státuszt. Vak engedelmességgel követik őt. Ő az erőszakot legitim eszközként behozta az emberek hétköznapijaiba. Az, hogy most eljárás kezdődik a világ szeme láttára, feléleszti bennem a reményt, hogy le tudjuk győzni a Fülöp-szigeteken az állítólagos erős kéz, valamint a jogtalanság és büntetlenség kultúráját.

Hogyan reagáltak az érintett családok, akik mellett Ön évek óta kiáll?

Egy özvegyasszony beszélt arról, hogy végre fényt lát az alagút végén. Egy másik nő azt mondta nekem, hogy életében sokáig mást sem érzett, csak kétségbeesést. Most úgy érzi, felszabadult. Együtt ünnepeltünk a szentmisében.

Miért lett a kábítószer elleni harc az Ön számára életfeladat?

Ez egy tragédia sok áldozattal. Gyakran megölték a férfiakat, a családfenntartókat. Ottmaradtak a nők és árváik egy cent nélkül. De nem csak a fejük felett levő tetőről vagy az ennivalóról van szó. Arról van szó, hogy ezeknek az embereknek visszaadjuk a méltóságát.

Van valami köze az Ön elkötelezettségének ahhoz, hogy Ön valamikor kábítószerfüggő volt? Hiszen Ön nyilvánosan bevallja ezt.

Természetesen. Nekem személy szerint sokáig nem volt világos, miből indult el ez az elszántság. A kábítószerfüggőknek segítségre van szükségük, nem büntetésre. Én magam is sérült voltam és most a remény forrása lehetek. Ferenc pápa mindig arra emlékeztetett minket, hogy a sérültek és a kitiszítottak oldalára kell állnunk. Erősen érzem, hogy ez a hivatásom.

Most a filippinók többsége katolikus országban él. A katolikus egyháznak súlya van. Úgy tűnik azonban, hogy Önnek nincs túl sok támogatója.

Az emberi méltóságnak és az emberi jogoknak kellene lenniük az egyház témáinak. Az emberi lét alapjáról van szó. Sajnálatos módon azzal mentegetik magukat sokan, hogy az egyház és az állam szétválasztása megtörtént. De ez nem érv. Az egyháznak, véleményem szerint, mindig harcolnia kell az igazságtalanság ellen.

Nem érezte magát néha magányosnak?

A magány az én kísérőm. De hívő emberként nem vagyok egyedül. Természetesen az elmúlt években gyakran sírtam a zuhany alatt. De ez rendben van. Az ilyen pillanatok arra emlékeztetnek, hogy ember vagyok és sebezhető.

Önt továbbra is fenyegetik.

Ebben az évben már öt volt, és én minden fenyegetést komolyan veszek. A gond az, hogy a gyilkosok még mindig köztünk vannak. Talán sarokba szorítva érzik magukat, hiszen nincs állandó jövedelmük, megbízásra dolgoznak. De mióta édesanyám meghalt, a nővérem pedig biztonságban él külföldön, jobban el tudom fogadni a bizonytalanságot.

Nem gondolt soha arra, hogy külföldre menjen?

Természetesen eszembe jutott. Kaptam ajánlatokat is. Átmenetileg elvittem az Egyesült Államokba édesanyámat, de ő rögtön visszajött. Most már tudja, honnan van a makacsságom. Hogy tudnám pásztorként elhagyni nyájamat? Még sok dolgom van.

Például a megbocsájtás. A szakadék a társadalomban nagyon mély lehet.

Keserű, amikor dönteni kell kenyér és halál között. Ehhez írtam egy bejegyzést a Facebookon. Akinek vér tapad a kezéhez, azt felelősségre kell vonni. Sürgősen meg kell tanulnunk egymással törődni. A gondoskodás kultúráját ápolni az erőszak kultúrája helyett. Például ezért hívtam életre az „Otthon” programot. Ennek segítenie kell a sebeket begyógyítani. Sorsüldözött nemzet vagyunk.

Esetleg nem tudná az egyház ezt a megbocsájtási munkát magára vállalni?

Az szép lenne. Elvégre fel kéne állnunk ismét közösségként.

Hogy megy tovább az Ön munkája?

Sajnos kevés időm van a bázison dolgozni. De pompás munkatársaim vannak. A személyes találkozások hiányoznak nekem: meglátogatni az özvegyeket, meghallgatni a hajléktalankat, zuhany után megfésülni a hajukat. De többet kell foglalkoznom a szervezeti dolgokkal. Új ötleteim vannak. Szeretnék indítani egy mozgó trauma-gyógyító központot. És szeretnék alapítani egy árvaházat a sok érintett gyermek és fiatal számára.

Vissza Hágába: Mikor emelnek vádat Duterte ellen?

2025. szeptember 23-án.

Ön ott lesz?

Nem gondolom. Vannak olyanok, akik előttem soron következnének. A meggyilkolt emberek rokonai, ha akarnak egyáltalán ott lenni.

Forrás: missio magazin 5/2025

A tigréi csoda

Hogyan lett vietnámiaként Etiópiában pap, hogyan szállt szembe ott a háborúval és hogyan gondoskodik most ott a gyógyításról? Luan atya már-már hihetetlen története

Hogy csinálja ezt? Honnan veszi az erőt? Nem fárad el néha?

Kétségtelenül felmerülnek az emberben ezek a gondolatok, miután órák óta próbálunk lépést tartani Luan atyával. Ő már reggeli előtt elintézt tucatnyi dolgot: rózsafüzért imádkozott, leveleket írt, kiszámolta egy napenergiával működő képzőközpont felállításának költségét. Ezután kijelentette: „Most pedig irány a pékség! Még ott érjük a nőket.”

Az ajtó kinyílik, pillantásunk végigfut a szaléziák kampuszán: finoman megnyírt sövények, teljes virágzásban pompázó murvafürtök (Bougainvillea), kavicsos utak – Etiópia közepén egy kis mediterrán sziget. Ez Luan atya birodalma, az ő bástyája a kinti káosszal szemben. De nézzük a történeteit.

Ragyogóan tiszta pékség, nők állnak a kemencénél, akiknek minden kézmozdulata a helyén van. 5000 kenyeret sütnék minden reggel. Ők mind áldozatai egy kegyetlen háborúnak, ami a világ nyilvánosságától elzártan két évvel ezelőttig tombolt Tigré körzetében, megölve százezreket és elűzve milliókat.

A nőkkel borzalmas dolgokat tettek: a katonák elhurcolták és megerőszakolták őket, - végül a saját családjuk is kitaszította őket. Luan atya közülük harmincötnek adott a kenyérsütéssel perspektívát, jövedelmet, mentőövet vissza az életbe. „Valamit tennem kellett értük” – magyarázza, - „és meg kellett próbálnom az életükben történt sok rosszat jóvá varázsolni”. Azóta mindennap sütnék. Sütöttek a háborúban is, és amikor nem volt áram, tűzön sütötték a kenyeret.

Luan atya alacsony, izmos, éber a tekintete, sürgeti az indulást. Lent várnak a lányok és fiúk a műhelyben végzendő munkáikra. És valóban, majdnem katonásan állnak sorfalat, amikor a pap keresztet vet és együtt imádkozik velük. 16 évi etiópiai tartózkodás után a vietnami születésű szerzetes folyékonyan beszél az amhara nyelvet,

és a helyi nyelv, a tigréi is egyre jobban megy neki. Miután megosztotta a fiatalokkal az aznapra vonatkozó gondolatait, elindulnak a műhelyekbe. Szétszélednek a szaléziák hatalmas kiterjedésű területén, amit olasz misszionáriusok hoztak létre 30 évvel ezelőtt a tigréi Adwa városában. Forgószerűként vezet végig minket Luan atya az egyes telepeken, és elmagyarázza a mögöttük rejlő ötleteket. A varrodában a fiatalok két hónap alatt kapnak kiképzést, ami segít nekik utána gyorsan pénzt keresni. „A háború alatt az iskolák zárva voltak” – magyarázza.

„Most sok fiatal van, akinek gyorsan szüksége van bevételre, de nincs jártassága. Ezen szeretnénk változtatni.”

Tanfolyamokat tartanak leendő műszerészek és hegesztők számára, ahol oktatók foglalkoznak

a fiatalokkal. Minden a helyén van, a csavarhúzótól a kalapácsiig minden szerszámnak megvan a kijelölt helye. „Amikor idejöttem, egy disznóól volt az egész” – emlékszik vissza Luan atya, - „még az oktatók sem tartottak rendet. De példaképként kell vezetni, szabályokat kell felállítani és gondoskodni arról, hogy mindet betartsák.”

Luan atyának rengeteg ötlete van, és már sok mindent meg is valósított. Három pszichológusnőt is foglalkoztat, akik kivetik az embereket háborús traumájukból.

Luan atya megmutatja a város körüli vidéket, amit a háború letarolt. Egy nagy textilgyárat, ahol 7000 ember dolgozott, lebombáztak. „Ez a gyár volt az ipari szíve Adwa városának. Annak idején a mi műhelyünkől is sok fiatal talált ott munkát” – mondja.

Megállunk egy félig kész épület mellett. Tigré nyugati részéből menekültek százai élnek itt. Luan atya hoz nekik ennivalót. Öt nőnek, akik szörnyű dolgokat éltek át, bérbe vett egy üres üzlethelyiséget. Egy kis éttermet akarnak ott létesíteni, ami nemcsak foglalkoztatás lenne számukra, hanem értelmet adna életüknek, amit majdnem kioltottak. Ő maga emeli ki a hűtőszekrényt az autóból, amit ide szánt, és már tervek is szótt, hogyan nézzen ki a helyiség. Néhány utcával odébb adományokból tudott bérelni egy kis házat, amiben a nőket és gyermekeiket helyezte el, akiket családjuk kitagadott, mert a katonák megerőszakolták őket. „Ezek a nők rendszeresen járnak hozzánk trauma-terápiára, és idővel, ha sebeik meggyógyultak, lesz perspektívájuk”.

Hitéből fakadóan a leggyengébbek és sorsüldözöttek oldalán áll, azokén, akiknek nincs más szószólójuk. Mindig pozitív marad mindazon szenvedéstörténetek ellenére is, amiket rá zúdítanak.

„Az Úr – mondja – nem akarta volna, hogy elcsüggedjünk, féljünk és elbújjunk. Ő az, aki nekem erőt ad, hogy tovább csináljam. Ez mind az Ő műve, nem az enyém.”

Forrás: allewelt September/Október 2025

A Pápai Missziós Művek európai igazgatóinak találkozója

Az európai PMM igazgatók idei találkozója 2026. február 23-27. között Heiligenkreuzban zajlott le. A találkozón összesen közel harmincan vettünk részt, köztük a huszonöt PMM igazgató.

Az első nap megérkezés után az egyetemet és a legrégebbi folyamatosan működő ciszterci apátságot tekintettük meg Heiligenkreuzban. A *vesperáson* (esti ima) is részt vettünk a ciszterciekkel együtt. Nagyon felemelő volt, ahogyan a gregorián dallamon sajátos ciszterci zsoltárok és imák hangzottak el. Lehetett

érezni, hogy mindegyik apátságnak van sajátos lelkisége. Öröm volt velük együtt időt tölteni az imában. A második napon elmentünk Bécsbe, részt vehettünk és koncelebrálhattunk a Szent István bazilikában tartott püspöki szentmisén.

Az igazgatók éves találkozója a szokásos módon zajlott le. Több előadást hallgattunk meg, több csoportmunkában vettünk részt. A mostani európai és egyházi helyzetet szem előtt tartva arról is sokat beszélgettünk, hogyan tudnánk még jobban terjeszteni a PMM jelenlétét és munkáját minden közösségben és egyházmegyében.

Ugyanakkor foglalkoztunk a PMM lelkiségével, ami azt jelenti, hogy Boldog Pauline Jaricot, az alapító miképpen fektetett hangsúlyt az élő rózsafüzér imádságra és terjesztette minden közösség számára. Ugyanakkor sokat tanultunk egymástól, hogy mik azok a jó gyakorlatok, amik segítenek a misszióban a különböző országokban.

Ne felejtjük el, hogy a Pápai Missziós Művek segíti és támogatja a világegyház misszióit, különösen azokon a területeken, ahol képtelenek önállóan ellátni magukat és külső segítségre szorulnak. Ma is szükség van az egyház misszióját támogatókra, akik szívesen önkénteskednek és akár anyagi támogatásokat is nyújtanak.

Remis atya

Várjuk olvasóink véleményét

a Népek Missziója hírlevél cikkeiről, valamint a misszióval kapcsolatos kérdéseiket is.

Üzenetet honlapunkon keresztül is lehet küldeni:

<http://papaimisszio.hu>
pmmmisszio@gmail.com